

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΥΦΑΝΤΗΣ

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;

Αν υπαρχει κατι που μας εδειξε η μελαγχολικη βιολογικη επιστημη, ειναι η κυριαρχια των ενστικτων του ερωτα απ ακρη σ ακρη του φαινομενου της ζωης.

Το πρωταρχικο κυτταρο ερωτευμενο διαιρειται στα δυο. Πεθαινει οριστικα σαν ατομικοτητα για να γεννηθει σα συνεχεια. Δεν του φτανει το εχει του. ξεχειλαει απο αγαπη.

Καταλυτικο αυτο το γεγονος και μονο (που οι βιολογοι επιμενουν να ονομαζουν πολλαπλασιασμο) καθε μεταγενεστερου διανοητικου «օρθολογισμου», αποτελει μιαν αφετηριακη πραξη του κοσμου. Απ το κυτταρο ετσι μεχρι τον ολοκληρον οργανισμο, ερωτευμαι (οχι μονο ή, μαλλον, οχι καθολου με την παθητικη εννοια, αλλα με την διαρκειας ενεργητικη, οπως λεμε για παραδειγμα «αστειευμαι») σημαινει κοβομαι στα δυο = δε μου φτανει ο εαυτος μου για να περισσεψει τη χαρα μου.

Ετσι η διατυπωση «ζω τον ερωτα», κι ας ειναι πρωτοτυπη, δεν επαρκει. Η αληθεια ειναι, οτι με ζει ο ερωτας. Γιατι ο ερωτας ειναι αχωρητος. Δε μπαινει πουθενα. Εμας περιμενει να μπουμε μεσα του. Ολα δικα του τα θελει: γι αυτο κι η ζωη δεν πλουτιζεται με ερωτα (σαν κατι ξεχωριστο και ξενο) αλλα γνωριζει τον ερωτα που ηδη ειναι και τον απευθυνει στα προσωπα και τα πραγματα: ο ερωτας ειναι σκορπιος.

Αυτο παντως δε σημαινει οτι ειναι και ηπιος. Αντιθετα σα γνησιος πατερας της ζωης ειναι μανιαδης και αποκλειστικος. Αναγκαστικα «ζητει τα εαυτου». Ζητει, κατ επεκταση, τα της ζωης. Ζητα κι αυτη την ιδια τη ζωη μεσα του και την καλει καθε που σαρκωμενος σ ενα προσωπο την κοροιδευει. Γι αυτα ολα ζω ερωτικα δε σημαινει ζω για μενα, αλλα ζω για τον ερωτα.

Η εσχατη μορφη αυτης της ζωης κι αυτου του παθους, εχουνε πει πως ειναι ο θανατος ο ιδιος. Κουβεντες που, οπως κι ο Ηρακλειτος ειχε καταληξει, μπορουν και φερνουν κοντα το μυστηριο του θανατου με κεινο της γεννησης. Κουβεντες ομως που παρ ολ αυτα ειναι απλησιαστες για το σημερινο ανθρωπο, που ζει και μεγαλωνει οχι απλως ανερωτικα αλλα αντιερωτικα.

Δεν ξέρω ποτε θα καταλαβουμε στι την πληγη του πολιτισμου μας την ανοιξε το φευγιο του ερωτα. Την πληγη πασκιζουν να γιατρεψουν τοσο τα ιδεαλιστικα υποκαταστατα, οσο και ο σε-ξουαλικος υπνωτισμος, αλλα πετυχαινουν μονο να τη βαθαινουν ακομα (τοσο τεχνικα παντως, που να μοιαζει η ολη προσπαθεια προμελετημενη).

Ας επιστρεψουμε ομως στα ευχαριστα. Να θυμηθουμε και παλι τον ερωτα

με αριθμους: το ενα η το μηδεν με τα μερη του σωματος: οπως τα ειδαν οι λαϊκοι τραγουδιστες (βλεπε το «απο τα ματια πιανεται, στα χειλη κατεβαινε...» που μονο του, κατα τη γνωμη μου, αξιζει περισσοτερο απ ολα τα βιβλια)

με τα ζωα του κοσμου: το ομορφο περιστερι και τα πουλια με τα κλαρια του δεντρου καθως κινουνται στον ανεμο με το καθε φως.

Ολ αυτα που μνημονεψαμε τραγουδανε. Μεχρι να γινουμε ομως ικανοι ν ακουσουμε το δικο τους τον φαλμο, ας χαιρετισουμε εμεις τον ερωτα με τα λογια που μας ερχονται πρωτα στο μυαλο: ερωτα, εισαι η βασιλεια του παιδιου, ο απανταχου συνεκτικος, ο πειρατης του εαυτου. Ερωτα, σε διψαμε.

